

Én nem tudom, hogy a kiegyensúlyozott tájékoztatásért folyó küzdelem felfüggesztését jelentik-e Orbán Viktor szavai, amelyek szerint *a kormány a rendelkezésére álló törvényes eszközöket nem tudta úgy használni, hogy azok a kívánatos irányba hassanak.*

Ez a magyar demokrácia szempontjából pozitív kijelentés, mivel a hangsúlyt a „törvényes” szóra helyezi. Ebben az értelevényben nem meghátrálást jelent, inkább utalni kíván rá, hogy csakis azok a kormányok képesek korlátlan akaratervényesítésre, amelyeknek nem jelent gondot átlépni a törvény adta kereteket; a Fidesz-kabinet pedig nem ilyen. A közvélemény tehát továbbra is bízhat abban, hogy a kormány keresi a törvényes lehetőségeket e probléma megoldására.

Természetesen én magam sem akarok törvényt sérteni, inkább csak, amíg erőmből futja, igyekszem felvilágosítani a publikumot arról, hogy *a sajtószabadság valójában kiegyensúlyozott tájékoztatást jelent.* Persze gyakran beérem azzal is, ha felvidítom az olvasót, aki talán kisebbségi érzésekkel küzd, mivel nem úgynevezett professzionális, piacképes újságot olvas, hanem *egy hátrányos helyzetű, álhír- és mérvadó véleményeszegety lapot*, mint amilyen a Magyar Nemzet, szegény.

Az biztos, hogy én nem fogom kiegyensúlyozni a tájékoztatást, de remélem, hogy tíz-húsz, Európában töltött szerencsés esztendő után – valószínűleg nélkülem – maga a szakma, a hírközlés teremt meg saját egyensúlyát, amelyet bizonyos idő múltán az ősszocialista reflexek és libifurfangok különösképpen már nem befolyásolnak. Ugyanis a krónikus betegség sem tart örökké. Bizony, bizony egy polgári világban vanitatum vanitas az a kímé-

Én nem tudom...

(Mi a vezető hír)

let nélküli harc, amelyet *az esztékás-lakótelepi szellemtől áthatott haladó magyar elit értelmiség* folytat az erkölcs, az értelem, a részvét, a pénz és a hatalom kizárólagos birtoklásáért, a közvéleményt állandó hadműveleti *színtérnek*, önmagát pedig szellemi *sintérnek* tekintve. Az egyensúly – erre Európa a példa – előbb-utóbb megiscsak létrejön.

A média, miközben úgy tesz, mintha függetlenségét hinné a legnagyobb értéknek, a politika függvénye, helyesebben, éppúgy a politikához tartozik, miként a kampányplakát. A sokszínű sajtó a többpártrendszer megfelelője, akár a különféle kultúrarámlatok. Az úgynevezett haladó értelmiség, minimum *Voltaire* óta, azon fáradozik, hogy a konzervatív alternatívát eltörölje. Néha oly hévvel teszi ezt, mint *Majakovszkij*, aki *Dosztojevszkijt kidobta a jövőbe induló hajóról*, máskor csak úgy, mint *Eörsi István*, aki *Majakovszkij után most amcsi modernet fordít*, s kínjában a pápát wojtlyázza.

Ez lényegében megszokott dolog; a haladás mellett a baloldal igyekszik kisajátítani a humánus (de e világi) értékeket, törekveit készséggel támogatja a sajtómunkások jelentős hada. Az úgynevezett médiaszakértők tudják, hogy a világ bármely országában a média liberálisabb, balosabb, tehát haladóbb, mint a közvélemény. A különböző újságok és tévéadók értékrendje soha sehol sem tükrözi híven a választási eredményeket; egy bulvárhírlapíró ritkán tudja hitelesen képviselni egy

szerzetes értékrendjét és értékítéletét. Tehát egyáltalán nem siránkozni akarok azon, hogy nálunk mindez még úgyabbul van. Megkockázatom *(hogy pályatársaim minél jobban utáljanak)* azt a kijelentést, miszerint a hírlapíró és tévészemélyiség korántsem önálló lény, hanem olyan médium, akiből a kor szelleme szól (vagy kopog, miként az asztal lába teszi egy spiritalista szeánszon). Az átlag a tendenciával nem képes szembeszegülni, sőt úgy érzi, mintha a szellemi hang (kopogás) saját belsejéből szólana, így médiumként igazságérzet és öntudat feszíti. Egy idő után azt hiszi, *ő a BBC-s etalon*, bár szerintem ezt a BBC is tévesen hiszi magáról.

A Tv 3-ban a minap egy független-kereskedelmi mimikájú főbemondó a következőket jelentette be főcímbé kívánczó (drámai) hírként: *Orbán Viktor nem vállalja a nyilvános vitát Keleti Györggyel.* Ez a közlemény komoly szerkesztői agymunka eredménye. A stáb nyilván dörzsölte örmében a kezét, amikor kitalálta. A profi tévéfíúk általában szeretik az ördögi praktikákat (bármikor képesek lóarcot, pelyhes koponyát és álfoghíjat fotózni bárkinek). Ezúttal azt sugallták: *Orbán Viktor nem mer kiállni a Varsóból indult NATO-bajnok Keleti Györggyel.*

Szakmaira fordítva a szót: annak, hogy Keleti vitázni kíván a miniszterelnökkel, kábé annyi a hírértéke, mint ennek: *„Kristóf Attila mégsem utazik horgászni Dömösre.”* Vagy: *„X. Y. neves tévészemélyiség remekül rendbe hozatta a fogsorát Amerikában, ezentúl a sarokban meghúzódó pókok biztonságban vannak.”*

Hogy törvényes eszközökkel lehet-e ennél többet tenni a kiegyensúlyozott tájékoztatásért, én nem tudom.

Kristóf Attila